

Qui és la teva princesa o príncep de conte?

Tenia onze anys quan, pels volts de 1974, es va emetre una sèrie televisiva sobre les aventures de Pippi Langstrum. La protagonista es va fer molt popular, i la meua mare em va regalar els tres llibres que Astrid Lindgren havia escrit sobre aquest personatge i que a Espanya havia traduït l'editorial Juventud. Em va agradar Pippi, la princesa dels caníbals, pel seu aire desimbolt i estrafolari. Des de la seua aparició a Suècia hi havia hagut una polèmica sobre els valors educatius que transmetia el llibre, alguns pensaven que les transgressions de Pippi no eren un bon model per als infants, però a mi sempre m'ha semblat que Pippi aporta valors d'una gran humanitat. Si en el camí ha de rebre el món políticament correcte dels adults ens ho hem de prendre amb humor, la mateixa alegria vital que Pippi ha sabut transmetre.

Pasqual Alapont. Escriptor

Quan jo era petita no llegia contes de prínceps ni de princeses. Tot i que més endavant em va agradar força la història de la Sissi de Baviera que va publicar l'editorial Juventud. Però abans no. Abans llegia, i em llegien, contes tradicionals. I els meus personatges preferits eren els infants que aconseguien enredar els dolents en espais claustrofòbics: l'estómac de la balena, el forn de Hansel i Gretel, la panxa del llop, la claveguera del soldadet de plom... No em feia el pes l'aristocràcia, sinó que m'agradaven els personatges valents que es morien de curiositat.

Lolita Bosch. Escriptora

La meva princesa és la Pipi Calzaslargas perquè és l'antítesi de totes les princeses que apareixen en els contes tradicionals. M'apassiona la Pipi perquè és independent, curiosa, emprenedora, divertida, transgressora, etc.

Gemma Lienas. Escriptora

Fotografia: Javier Calbet

Em sotmeto a un examen sobre les meves preferències per trobar una resposta convincent:

Rínxols rossos? No, gràcies.

Mitges arrapades? Uix!

Veu de bariton, convenientment modulada per cantar sota la claror de la lluna? Sisplau, quines coses!

Disponibilitat *full-time* per matar dracs? No, no, no!

Delit pels anissos cada cop que alguna cosa sembla que s'acaba? Ecs!

Em sap molt de greu, amics, però diria que dels contes m'agraden els dolents.

I que sóc —amb perdó— republicana.

Care Santos. Escriptora

La majoria de característiques que tradicionalment s'atribueixen a prínceps o princeses no em són gaire simpàtiques. La candidesa, la bellesa, la bondat, la valentia... són aspectes positius i edificants, però relativament divertits de dibuixar. Especialment odioses són les «princeses Disney» i derivats, i tot aquest món ensucrat que darrerament envolta la part més estúpida d'aquesta mena de personatges, i que els media s'encarreguen de potenciar amb tant d'èxit.

On hi hagi una bona bruixa, un drac ben ferotge o un gegant rondinaire, la reialesa no hi té res a fer, encara que finalment sigui qui acabi triomfant. Des de la perspectiva d'il·lustrador i generalitzant, prínceps i princeses són mals necessaris perquè puguin lluir els altres personatges. Resumint, crec que el meu príncep ideal seria el «príncep de les tenebres».

Sebastià Serra. Il·lustrador

La meva princesa des de petit ha estat sens dubte la Princesa del Pèsol. Una princesa delicada, de pell fosca, molt fosca, potser fins i tot africana, i d'ulls blancs, molt blancs i molt grans. Poder dormir dalt de 10 matalassos, de llana, tous, gustosos... tot i el punyetero pèsol. Quina enveja. Segur que devia ser una princesa mandrosa, que li costava llevar-se del llit, amagada sota els llençols, parlant fluixet per no despertar el pèsol. Això sí que és viure! Per això quan vaig aixecar més de 6 pams jo també vaig decidir seguir el seu exemple. I ara, en un país ple d'avellanes, tinc la meva princesa de pell fosca, el meu llit de 10 cm de gruix, i planto un munt de pèsols al meu hort. És tota una sort.

Àngel Sauret. Il·lustrador

Il·lustració: Joan G. Junceda «Junceda» Fomento de las Artes Decorativas